ఆంధ్రప్రభ వివిధవ్యాసానుబంధం

ఆశ్చర్యం!

మహాకవులంతా మానసికంగా నిత్య శిశువులే! ఒక వింత ఆటవస్తువుల పెట్టె చేతికి దొరికితే మురిసిపోయే పసిపాపల్లాగా అనాది కాలంలో కవులు ఈ సృష్టిలో ప్రతి అంశాన్ని చూసి పొంగిపోయేవాళ్లు. పచ్చని ఈ నేలా, జలజల పారే నీరూ, తలలమీద నీలి గొడుగు పట్టిన ఆకాశమూ, ప్రజ్వలించే అగ్ని శిఖలూ, ప్రభాతమూ, సంధ్యా, వెన్నెలా, చీకటీ, అనాటి కవులను ఆశ్చర్యచకితులను చేశాయి.... వాసి కురిస్తే, మెరుపు మెరిస్తే ఆకసమున హరువిల్లు విరిస్తే అవి తమకేసని పొంగిపోయే పిల్లలు వారు. ఇచ్చటి కచ్చటి కనుకోకుండా ఎచ్చు తెచ్చటికో ఎగిరిపోయే పిట్టలు వారు. జీవన తరుశాఖలమీద పరుగులు తీసే దుడుకు ఉడతలు వారు. శ్రీశ్రీ గారి శైశవగీతం, నారాయణరెడ్డిగారి మన శైశవం మన మనస్సులని తంతులేని సంతోషంతో గంతులు వేయిస్తాయి.

"ఈ జగంబు సర్వమేమిటి? యేమిటి? ఎవ్వరేని యిందు ఎరిగినవారున్న చిత్తగింతు నాకు చెప్పరన్న....." అంటారు మహాపండితుడూ కవీ వేలూరి శివరామ శాస్త్రిగారు.

"ఈ భూమాతనైపు ఆదేనినా చూస్తావు సృష్టిలో నువ్వే మొదటివాడివైనట్లు, నీకంటె ముందు ఇంకెవరూ ఈ నేలమీద జీవించనట్లు తరచనీ కుతూహలంతో ఆశ్చర్యంగా చూస్తారు. అంటాడు ఆంగ్లకవి వర్డ్స్‌వర్త్. తను జనిత్తుని చూసుతీరునని ఈమాటల్లో వెల్లడించాడు.

"జగత్తులో నువ్వే నిత్య నూతనమైన దానివి. ఓ ప్రకృతి! నువ్వు విచిత్ర స్వరూపిణివి!" అన్నాడు రవీంద్రుడు.

ఈవిధంగా ఆశ్చర్యంతో కళ్ళు పెద్దవిచేసి "ఏమిటి ఇదంతా?" అని ప్రశ్నించే కవులందరి హృదయాలలోనూ ఒక ఎదగని శిశువు దాగివున్నాడు. అందుకే ప్రతివిషయమూ అద్భుతంగా కన్పడుతుంది. అనుక్షణమూ విభ్రాంతితో వాళ్ళ హృదయాలు స్పందిస్తాయి. శిశువులని పోలిన అమాయికమైన తేత హృదయాలతో అనాదికాలంలో కవులు సృష్టిని పరిశీలించారు. ఇల్లా ఆశ్చర్యంతో జగత్తుని చూసిన కళ్ళకే అణువులో బ్రహ్మాండమంతా గోచరించింది. విక సించిన పుష్పంతో స్వర్గాన్ని తొంగిచూస్తూ పలకరించింది. అనులు కవిత్వం ఆశ్చర్యంతోంచి రచన: 'అమరేంద్ర'

ఉదయించిందేమో అనిపిస్తుంది. వేదాలలో కనిపించే రమణీయ ప్రకృతి వర్ణనలోనూ, హోమరు కావ్యాలలోని జీవిత చిత్రణంలోనూ, ఇలువంటి విభ్రాంతి మనకి గోచరిస్తుంది. ఆ ఆనాతవచ్చింది జిజ్ఞాస. మహాకవులంతా మానసికంగా నిత్య శిశువులే! ఒకవింత ఆటవస్తువుల పెట్టెచేతికి దొరికితే మురిసిపోయే పసి పాపల్లాగ అనాదికాలంలో కవులు ఈ సృష్టిలోని ప్రతి అంశాన్నీ చూసి పొంగిపోయేవాళ్లు. పచ్చని ఈ నేల, జలజల పారేనీరూ, తలలమీద నీలి గొడుగు పట్టిన ఆకాశమూ, ప్రజ్వలించే అగ్నిశిఖలూ, ప్రభాతమూ, సంధ్యా, వెన్నెలా, చీకటీ అనాటి కవులని ఆశ్చర్య చకితుల్ని చేశాయి. క్రమం తప్పకుండా విరిశ్రీ మించే గోళాలు వాళ్ళకి అద్భుతం కలిగించాయి. అప్పటికంటే అద్భుతంగా మానవజీవితం కనబడింది. అర్థంకాని జననమరణాల మధ్య పూచే పూయలలాగ ఎనిమిది బతుకు ఆశ్చర్యం కల్పించింది. ఎండమావులని వెన్నంటి తరుముతూ ఉత్తుంగ శిఖరాలని ఆరోహిస్తూ అగాధ తలాలని తడుపుతూ మనిషి వింతల్లో వింతగా కనిపించాడు. జీవితం ఒక అద్భుత కథగా తరవాత ఏం జరుగుతుందాలనే కుతూహలాన్ని రేకెత్తిస్తూ సాగిపోయింది. అప్పటి కవుల హృదయాలలో శిశువుల కోమలత్వం సరళత్వం నిండితొణికేవి. గాలిపూవులకే భుంకరించినంగితం పాడేవి కవుల హృదయవీణలు. అందుకే అనాటి కవిత్వం అంత స్వచ్ఛంగా స్వచ్ఛందంగా అంతరాళాలలోంచి ఉబికి వచ్చింది.

కాని నాగరికత బలిసిన కొద్దీ కవి హృదయంలో మార్పు వచ్చింది. ఆనాటి ఆశ్చర్యపడి ఆనందించగల శక్తి తగ్గిపోసాగింది. హృదయానికి మెత్తదనం తగ్గి మెదడుకి పదును ఎక్కువైంది. ఆలోచనా, విచారణా, హేతువాదమూ మిదిరి హృదయంలో నిర్మలత్వం సన్నగిల్లి పోయింది. కవులలో నిత్య శైశవం అంతరించింది. మనుష్యులు బండబారిపోయారు. జీవితంలో కృత్రిమత్వం ఎక్కువై పోయింది. అందువల్ల సాధారణ విషయాలలో సౌందర్యాన్ని గుర్తించగల సరళదృష్టి మందగించింది.

ఇటువంటి పరిస్థితి ఆంగ్ల దేశంలో పద్దెనిమిదో శతాబ్దంలో ఏర్పడింది. ఏ భయానకమైన కథానుస్తూ, అసాధారణమైన ఇతివృత్తమైనా వుండకూడదనీ వర్డ్స్‌వర్త్ కవిని ప్రశంసించారు విమర్శకులు. ఆశ్చర్యంతో చుట్టూ వున్న జగత్తుని ఎల్లా పరిశీలించవచ్చునో, నీరసజీవితాన్ని ఏవిధంగా ఆనందంతో నింపుకోవచ్చునో వర్డ్స్‌వర్త్ ఘనకి చెప్పాడు. విభ్రాంత హృదయంతో విశ్వాన్ని వీక్షించటంవల్లనే ఆయన శైశవాన్ని గురించి అద్భుత కావ్యం రచించాడు. "మహా సాగర సైకతంలో పాపలు ఆడుకుంటారు. "అందాలబుబ్బులపలె దివినుంచి భువికి తేలిస్తారు. శైశవంలో మన సలుగడలా స్వర్గమే. కాని మనం పెరిగిన కొద్దీ మన ఆనందం జ్ఞానం తరిగిపోతాయి, జీవితపు చెరసాల తలుపుల పీకటి నీడలు మన చుట్టూ అలుముకుంటాయి. మనం పిడికిట పట్టిన ఆనందధామాన్ని పూర్తిగా మరిచిపోతాం. సంసారపు జంజాటంలో పడి సౌన్నాయికి దూరమైపోతాం. జీవితంలోని దివ్యక్షణాలు మంటగాయాయివైపోతాయి. మళ్లీ మనమంతా ఒక నిండితొణికేవి. గాలిపూవులకే భుంకరించినంగితం పాడేవి కవుల హృదయవీణలు.. అందుకే అనాటి కవిత్వం అంత స్వచ్ఛంగా స్వచ్ఛందంగా అంతరాళాలలోంచి ఉబికి వచ్చింది.

కాని నాగరికత బలిసిన కొద్దీ కవి హృదయంలో మార్పు వచ్చింది. ఆనాటి ఆశ్చర్యపడి ఆనందించగల శక్తి తగ్గిపోసాగింది. హృదయానికి మెత్తదనం తగ్గి మెదడుకి పదును ఎక్కువైంది. ఆలోచనా, విచారణా, హేతువాదమూ మిదిరి హృదయంలో నిర్మలత్వం సన్నగిల్లి పోయింది. కవులలో నిత్య శైశవం అంతరించింది. మనుష్యులు బండబారిపోయారు. జీవితంలో కృత్రిమత్వం ఎక్కువై పోయింది. అందువల్ల సాధారణ విషయాలలో సౌందర్యాన్ని గుర్తించగల సరళదృష్టి మందగించింది.

ఇటువంటి పరిస్థితి ఆంగ్ల దేశంలో పద్దెనిమిదో శతాబ్దంలో ఏర్పడింది. ఏ భయానకమైన కథానుస్తూ, అసాధారణమైన ఇతివృత్తమైనా వుండకూడదనీ వర్డ్స్‌వర్త్ కవిని ప్రశంసించారు విమర్శకులు. ఆశ్చర్యంతో చుట్టూ వున్న జగత్తుని ఎల్లా పరిశీలించవచ్చునో, నీరసజీవితాన్ని ఏవిధంగా ఆనందంతో నింపుకోవచ్చునో వర్డ్స్‌వర్త్ ఘనకి చెప్పాడు. విభ్రాంత హృదయంతో విశ్వాన్ని వీక్షించటంవల్లనే ఆయన శైశవాన్ని గురించి అద్భుత కావ్యం రచించాడు. "మహా సాగర సైకతంలో పాపలు ఆడుకుంటారు. "అందాలబుబ్బులపలె దివినుంచి భువికి తేలిస్తారు. శైశవంలో మన సలుగడలా స్వర్గమే. కాని మనం పెరిగిన కొద్దీ మన ఆనందం జ్ఞానం తరిగిపోతాయి, జీవితపు చెరసాల తలుపుల పీకటి నీడలు మన చుట్టూ అలుముకుంటాయి. మనం పిడికిట పట్టిన ఆనందధామాన్ని పూర్తిగా మరిచిపోతాం. సంసారపు జంజాటంలో పడి సౌన్నాయికి దూరమైపోతాం. జీవితంలోని దివ్యక్షణాలు మంటగాయాయివైపోతాయి. మళ్లీ మనమంతా ఒక నిండితొణికేవి. గాలిపూవులకే భుంకరించినంగితం పాడేవి కవుల హృదయవీణలు.. అందుకే అనాటి కవిత్వం అంత స్వచ్ఛంగా స్వచ్ఛందంగా అంతరాళాలలోంచి ఉబికి వచ్చింది.

నాగరికత బలిసిన కొద్దీ కవి హృదయంలో మార్పు వచ్చింది. ఆనాటి ఆశ్చర్యపడి ఆనందించగల శక్తి తగ్గిపోసాగింది. హృదయానికి మెత్తదనం తగ్గి మెదడుకి పదును ఎక్కువైంది. ఆలోచనా, విచారణా, హేతువాదమూ మిదిరి హృదయంలో నిర్మలత్వం సన్నగిల్లి పోయింది. కవులలో నిత్య శైశవం అంతరించింది. మనుష్యులు బండబారిపోయారు. జీవితంలో కృత్రిమత్వం ఎక్కువై పోయింది. అందువల్ల సాధారణ విషయాలలో సౌందర్యాన్ని గుర్తించగల సరళదృష్టి మందగించింది.

ఇటువంటి పరిస్థితి ఆంగ్ల దేశంలో పద్దెనిమిదో శతాబ్దంలో ఏర్పడింది. ఏ భయానకమైన కథానుస్తూ, అసాధారణమైన ఇతివృత్తమైనా వుండకూడదనీ వర్డ్స్‌వర్త్ కవిని ప్రశంసించారు విమర్శకులు. ఆశ్చర్యంతో చుట్టూ వున్న జగత్తుని ఎల్లా పరిశీలించవచ్చునో, నీరసజీవితాన్ని ఏవిధంగా ఆనందంతో నింపుకోవచ్చునో వర్డ్స్‌వర్త్ ఘనకి చెప్పాడు. విభ్రాంత హృదయంతో విశ్వాన్ని వీక్షించటంవల్లనే ఆయన శైశవాన్ని గురించి అద్భుత కావ్యం రచించాడు. "మహా సాగర సైకతంలో పాపలు ఆడుకుంటారు. "అందాలబుబ్బులపలె దివినుంచి భువికి తేలిస్తారు. శైశవంలో మన సలుగడలా స్వర్గమే. కాని మనం పెరిగిన కొద్దీ మన ఆనందం జ్ఞానం తరిగిపోతాయి, జీవితపు చెరసాల తలుపుల పీకటి నీడలు మన చుట్టూ అలుముకుంటాయి. మనం పిడికిట పట్టిన ఆనందధామాన్ని పూర్తిగా మరిచిపోతాం. సంసారపు జంజాటంలో పడి సౌన్నాయికి దూరమైపోతాం. జీవితంలోని దివ్యక్షణాలు మంటగాయాయివైపోతాయి. మళ్లీ మనమంతా ఒక నిండితొణికేవి. గాలిపూవులకే భుంకరించినంగితం పాడేవి కవుల హృదయవీణలు.. అందుకే అనాటి కవిత్వం అంత స్వచ్ఛంగా స్వచ్ఛందంగా అంతరాళాలలోంచి ఉబికి వచ్చింది.

కాని